

Dobi Ferenc

Farkas

mint két mérleg, mikor találkozik
 úgy méregetjük egymást
 de csillogó neonkék reflektorfény szemed
 hiába pásztázza tettszínhely lelkeket

közelebb jössz
 halk hűtővíznyögésed fülemben kúszik
 éget, mint folyékony vas
 sötétbarna glóriád torkomat szorítja
 nem kapok levegőt

nincs szükségem rá, rád van
 megérintesz és megbillogozod a szívem
 tested izzik dörzsölésemtől, mint műszálas szőnyeg
 olvasztott cukor ajkad kenődik szét számon
 megbolygatott darázsészek-fantáziám hámoz ki ruhádból

meztelen vagy, én is
 levettem mindent, mitől féltem
 te is köztük voltál
 magányjegem léke

Pogonyi Dávid fotója

Epizód

Bepakoltál?
Bepakoltam.

macskakő dorombol az esőben
 kalapját, csizmáját levette
 sarkával kopog
 megtapsolják
 a színpad leszakad
 minden néző lábát töri

Indulhatunk?
Indulhatunk.

út menti motel
 amolyan kicsi, elhagyatott
 valószínűleg szellemek szállnak meg benne
 amikor elfáradnak a kísértésben
 mert kísértés, az van
 egy csomó

Jobbra vagy balra?
Egyenesen.

zsákutca, a frászt
 inkább egy zsáknyi utca
 tele lehetőséggel és reménnyel
 a gond vele
 csak az, hogy
 zsákbamacska

Lehúzhatom az ablakot?
Le.

tavas van, vagy talán nyár
 de az is lehet, hogy tél
 egy biztos: ősz
 hajadba ellő szellő nem rak almot
 mert halott vagy
 mint a rosseb

Megérkeztünk?
 Meg.

Filó Mariann

Kifejezéstelen? börtön!

Fekete vászon. Vértörős cseppek.
Kis sárga lángok. Vajon mit festett?
Nem szürke a kép. Hisz sosem volt az.
Színezi azért. (Árnyat te vonhatsz!
Nézd, hull az eső. Ázik a papír.)
Hát ki más? Ez ő. A szeme zafír.
A haja szőke. Az arca komoly.
Sápadt a bőre... Egy örök fogoly.

Varga Hanna

Egy új világ (részlet)

Lábujjai puhán süppedtek a vastag levélszőnyegbe. A fák lombja között még csak pár erős fény-
sugár tudott átvilágítani, de lassan egyre több fényes folt törte meg az egyhangú sötétséget.
Nem törődött a karjába és bőrébe akadó tövisekkel, vadul tépte szét az útjába kerülő vastag
növényfonalakat. Az erdő szívébe ért, mivel itt egymással versengtek a faóriások a fényért, épp
akkora helyet hagyva, hogy a széles törzsek között elférjen egy ember. Átpréselte magát egy kü-
lönösen szűk nyíláson, majd megtorpant. Egy apró tisztásra ért, amelynek közepén egy gyönyör-
ű virág nyújtózott a szikrázó napsütésben. Élénkzöld szára a fiú mellkasáig ért, s ő lágyan
megérintette a szív formájú vörös szirmokat. Kapzsisága és bosszú utáni vágya arra készítette,
hogy letépje a növény fejét, hogy megfossa szépségétől úgy, ahogy őt is kegyetlenül elszakí-
tották a szüleitől, barátaitól és szeretett otthonától.

Pogonyi Dávid fotója

Dobos Gergely fotója

Spitzner Péter

Gábor a padlásra költözött

A hely, ahonnan indultam,
most ide tart.
Nem hallani mást, csak
ezt a hosszan elnyúló szakadást,
hogy Gábor nem bírta tovább,
mintha szétnyílt volna egy varrat,
egy száj.
Legalább ha láthatnék valamit,
de bármerre fordulok,
a hozzám ragadt tárgyak folyton
eltakarnak.

Gábor hánytatja magát.
Mutatóujjával megpiszkálja
a szívét.
Talán a leszakadt gombok,
vagy két pislogás közötti
kitágult szemek,
de végül csak találgatni tudok,
mi ez itt mind,
amit nem lehet megemészteni.
Gábor egyre csak fogy,
bőre átöleli a csontokat.
Mellkasa leginkább egy gyerekszoba
bedeszkázott ablaka.

Magyar Dorottya

Az elveszett bárány

(részlet)

Csendben álltam pár méterre a romoktól. Minden összeomlott. Semmi se menthető. Fekete hamu az egész. De nem sírok. Nem tudok. Egy-két hónap sírás után rájöttem, hogy semmi értelme. Ha sírok, nem kapom vissza a szüleim. Ha sírok, nem támad fel a bátyám. Ha sírok, nem épül fel a házunk. Szóval semmi értelme, és amúgy is csak vízpazarlás. A régi szeretett házunkból semmi sincs. Ennyi. Legbelül tudtam, hogy ez lesz, de azért egy próbát megért. Hátha találok még valami használhatót. Sójájtva megfordultam, és körülnéztem. A többi ház körülbelül ugyanilyen állapotban volt. Szétbombázva, elégve, összeroskadva, elhagyatottan. Az eget sötét felhők takarták. Egy napsugarat se láthatott az ember már jó pár hónapja. Az utcákon... vagy inkább ami megmaradt belőlük, emberek, katonák, síró gyermekek és asszonyok rohagáltak. Az út szélén hullák voltak, vagy még éppen haldokló emberek. Senki se segített rajtuk. Szokás szerint mindenki a saját problémájával foglalkozott... én mindig megpróbáltam segíteni. Mivel orvos lány vagyok... úgy hiszem, illik. Az első hónapokban ezt is tettem, de ma már belátom, hogy hasztalanul. Semmi eszközöm, nem tudom elállítani a vérzést. Nem tudom bekötözni semmivel. Nincs semmi gyógyszerem. Még vizem se, amivel megittathatnám őket. Ez megy már fél éve.

Luterán Lajos

Egy esős napon

igen most már harmadik
napja esik az eső
elalszanak a cigi-
csikkek mindenhez késő

tudjam is én mit gondol-
ni — elnémulni párszor —
s eltáncolni sehová-
tól sehováig százszor

is hülyeség lenne nem-
hoggy egyszer basszátok meg
olcsó hangszúllyal a szív-
ben meghalnak mindenek

ideg-roncsokat vet ki
magából az óceán
zárva van a boldogság-
bolt 18-án

s a nappaliban villog
a tévé hideg fénye
többnyire (két zárójel
között) kussolni kéne

mert a vereség hozzám
idomul s rákényszerít
a mondat végéről le-
venni a pontról az i-t

s bámulni a Styx folyót
míg a zápor sérti fel
s hosszan ülni a vers fe-
lett egy száraz kiflivel

Felesleges

jegyzetekbe tömörülnek a hajnalok
miskolc kurválkodó háztömbjeinél

szaporodnak a hullafoltok a város rozstda-testén
reumás szarszagú öregek csoszognak a parkban éjjelenként

s a vibráló neon-utcákon részeg nők vihognak
körüllöttük élvez az aszfalt s nyög a penészes betonfal

nézd ott van az a srác aki seggbekúrta kalliopét
suttogják én meg jól megnézem a mellüket

sétálok de nem tudom hová a panelházak mentén csenevész
alakom belevész az erkélyek túlságosan-is-hosszú árnyékába

gondolataim egy és ugyanazon a ponton járnak a „körben” de mégse
záródnak össze itt valami nem stimmel *el vagy veszve mint Kemény kesztyűje*

és folyton ott viháncol előtted a pofára esés legkisebb esélye
hiába minden az irodalmi fejbekólintás ül le mellém a padra s tudatja hogy

mindez csak fényűzés a faszommal szerelmes csók az
útszéli lotyónak mi tagadás csak genetikai kódok vagyunk

ebben a betonba zárt városban és én meg *ne bomolj te külvárosi*
senkiházi úgyse szűnik meg a képzavar a digitális tömegben

minek pofázol — hogy jöjjenek a világmegváltó közhely-micsodák
hogy a végbélből sarjadjon ki a virág s legyünk csendben hogy ez nekünk jó

most amikor már mindenkinek zúg a feje —
én mondom se-hogy-se-jó

Bodnár Dániel

Egy elfeledett rajzfilmhős

Szeretett volna az obszidián éghez tartozni, mint a többi csillag. Testének vonalai ciklikusan változtatták az alakjukat, ahogyan a fekete-fehér képkockák pörögtek. A mező és Ő az erős holdfény által váltak ki a sötétségből. Az éjszakai szellő átsuhant a fehéren világító fűszálakon. Lesütötte a fejét, szeméből egy csepp könny csordult, nem több. Majd képkockák lassítottak, s teste egyre kevésbé váltotta formáját a félhomályban, míg végül megállt a kép — és eltűnt.

Rálik Alexandra

Vízkereszt

*„...tél lesz, jönnek majd a bálók
és én otthon nézem a hőesét.”
(Lovasi András)*

A talpa alatt fekete masszává
iszaposodott a múlt karácsony.
sálját a szél lengeti, s csak bámul,
nézi a rendszámot, ami elment

vagy két órája (esetleg három).
Holt fenyő csontvázaként didereg,
a sál, mint szaloncukorpapír, zizeg,
arcképed egyre homályosodik.

Aznap január hatodika volt.
Most a tűlevelek helyett valódi,
zöld lombkoronát hajtok magamnak.

Kacsa

Kicsi kacsa,
 nagy a farka,
 elszállt a tóba,
 kiment a ló,
 ráülteti a hátára,
 ugrik egyet, s
 leesik a kacsa.
 Így szól a ló:
 „Sgy nem jó.
 Túl nagy a segged,
 nem férsz el a hátamra
 te odem nem jöhetsz!”

Balogh Vanda

